

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a felülvizsgálati eljárásban pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek a Dr.Csiha Judit Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Fővárosi Bíróság előtt 18.P.20.744/2003. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Ítéltábla 7.Pf.20.210/2007/6. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes által 53. és Pfv.9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2008. május 28. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját és költségét 20.000 (Húszezer) forintban állapítja meg, amely áfa mentes; ezt a felülvizsgálati illetékkel együtt az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes 1997. október 14-én 8 méter magasból, egy magas szerkezeti állványról leesett és ennek következtében jobb csuklója, jobb combcsontja megsérült és arcán sebek keletkeztek. 1997. október 14. és november 5. között az alperes kórházban elvégezték a combcsont műtétet, un. enderszögezéses eljárással, valamint a törött jobb csuklót tűződróttal, majd körkörös gipsszel rögzítették. Hazabocsátása után a felperes mankóval közlekedett. Hét hónappal később, miután a combcsonttörés nem gyógyult, új rögzítőanyag behelyezésével módszerváltás történt. A jobb csukló időközben un. bajonett állásba került.

A felperes a 40 millió forint nem vagyoni kártérítés iránti keresetét arra alapította, hogy az alperes nem megfelelően járt el, amennyiben ugyanis az első lábműtét során erősebb rögzítést alkalmaznak, a második műtét, a sérült csukló eldeformálódása és a felperes térdének „tönkremenetele” is elkerülhető lett volna. Kifogásolta, hogy az alperes hét hónapon át nem észlelte azt, hogy a combcsont nem forrt össze.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összegszerűségét is vitatta.

A keresetet elutasító elsőfokú ítélet indokolásában a bíróság hivatkozott az alperes megbízása alapján dr.B.I. igazságügyi orvosszakértő által készített véleményre, amely szerint az alperes a törések jellegének megfelelő és célszerű kezelést alkalmazott. Az elsőfokú bíróság a felperest ellátó dr.M.K. orvos tanú vallomása, majd a kirendelt igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye alapján azt állapította meg, hogy a felperesnek a balesettel összefüggésbe hozható munkaképesség-csökkenése 15%-nál nem több. A felperes becsatolta azt a 2004. március 11-én készült orvosszakértői véleményt, amely szerint munkaképességét 67%-os mértékben veszítette el; csak könnyű ülőmunka elvégzésére alkalmas, állapotát pedig két év múlva felül kell vizsgálni. A szakértői vélemények ellentmondásaira tekintettel a bíróság által kirendelt igazságügyi szakértő szakvéleménye kiegészítésre került, azonban ennek alapján sem volt megállapítható olyan gondatlan mulasztás, amely az alperes kártérítő felelősségének megállapítására alapot adott volna, figyelembe véve azt is, hogy az alperes tevékenysége a második műtéti beavatkozást követő kontrollvizsgálatig terjedt. Az ellátás során nem volt olyan alkalmazott gyógymód és gyógyszer, amely a szakmai szabályoknak nem felelt meg. A felperes ugyan a kiegészített igazságügyi szakvéleményt nem fogadta el, a bíróság tájékoztatását követően azonban további bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak tartotta, mert bizonyított volt, hogy az alperes jogellenes felróható magatartást nem követett el.

A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Ítéletének indokolásában a másodfokú bíróság megállapította, hogy a szakvélemények között nincs ellentmondás, a combcsont törésének kezelése körében a második műtéti megoldás az első beavatkozás során nem volt elvégezhető. A jobb csukló nem a mankózás miatt deformálódott, a nem optimális helyzetben történt rögzítés az alperes által is „felismert műtéti szövődmény”, amely a felajánlott műtéttel helyrehozható. Mindezeket figyelembe véve az alperes kártérítő felelősségét az ügy érdemi elbírálására irányadó, korábban hatályban volt egészségügyről szóló 1972. évi II. törvény 43. §-ának (1) bekezdésében foglaltak megsértésére alapítva, a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése, illetőleg 348. §-ának (1) bekezdése alapján megállapítani nem lehetett.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte. Jogi álláspontja szerint a bíróság a bizonyítékok Pp. 206. §-ának (1) bekezdésébe ütköző mérlegelésével, megalapozatlanul döntött. A szakértői ellentmondásokat nem oldotta fel, egyes kérdések feltáratlanok maradtak. Nem tulajdonítottak megfelelő jelentőséget a bíróságok annak, hogy az alperes az összes orvosi dokumentációt nem tudta rendelkezésre bocsátani, és a

kontrollvizsgálatok dokumentálásának, illetőleg a röntgenfelvételeknek a hiányát nem az alperes, hanem a felperes terhére értékelte a jogerős ítélet. A feleknek a vizsgálatok megtörténtére vonatkozó egybehangzó nyilatkozata nem pótolhatja a hiányzó dokumentumokat, a szemrevételezéssel végzett vizsgálatok pedig nyilvánvalóan megkérdőjelezhetőek. Nincs adat arra sem, hogy az alperes tájékoztatta a felperest a műtétről és annak következményeiről.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Pp. 270. §-ának (2) bekezdése alapján a Legfelsőbb Bíróság azt vizsgálta, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okokból jogszabálysértő-e.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A jogerős ítélet indokolásában a bíróság helyesen hivatkozott a jogvita elbírálására irányadó anyagi jogszabályokra. A felperes keresete alapján a perben azt kellett vizsgálni, hogy az alperes által végzett műtéti és kezelési ellátások okozták-e a felperes által kifogásolt hátrányokat, és amennyiben igen, ebben vétkes-e az alperes. A Pp. 164. §-ának (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett bizonyítania, hogy kára az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben keletkezett. Az alperes kártérítő felelőssége addig az ideig vizsgálható, amíg a felperes kezelése az alperes kórházban történt. Az alperes tevékenységének elbírálásához a bíróság rendelkezésére álltak orvosi iratok és több szakértői vélemény, amely bizonyítékokat a bíróság a Pp. 206. §-ának (1) bekezdése szerint, helyesen mérlegelt és döntése megalapozott. A bizonyítékok értékelése akkor jogszabálysértő, ha kirívóan okszerűtlen volt, illetőleg a megállapított tényállás iratellenes, logikai ellentmondásokat tartalmaz; ilyen hibák megállapítására azonban nincs alap. Valamennyi orvosszakértői vélemény tartalmazza azt a megállapítást, hogy az első combcsontegyesítő műtét sikertelensége nem orvos-szakmai hiba, hanem előforduló szövődmény, amelyet kontrollal észleltek és a gyógyulást eredményező másik módszerrel a csontokat egyesítették. Ezzel a műtéttel a térdízület elfajulása nincs okozati összefüggésben, az részben a baleset miatt, de döntően a korábbi elhasználódás, megterhelés miatt kialakult állapot, amely nyilvánvalóan az alperes kártérítő felelőssége körén kívül esik. Ez az orvosszakértői vélemények alapján akkor is kijelenthető, ha a kontroll során készült röntgenfelvételek nincsenek meg, figyelemmel a röntgenfelvételek nélkül is megállapítható korábbi természetes eredetű elváltozásokra, illetőleg a balesetből származó elváltozásokra. A csukló nem optimális helyzetben való rögzítését az orvosszakértői vélemények alátámasztják, az így kialakult gyógyulás tehát nem teljes, ám ez jogi értelemben kezelési

kockázat, amelyet orvos-szakmai hiba hiányában a beteg visel. A csuklóizület esetében bizonyított az is, hogy a hátrányos elváltozás oka nem a mankózás volt. E körben figyelembe kell venni azt is, hogy a felperes a gyógyulásához felajánlott beavatkozástól elzárkózott, ami az ő terhére esik. Az alperes kártérítő felelőssége szempontjából annak volt döntő jelentősége, hogy a rossz helyzetű gyógyulást az alperes észlelte, a gyógyulás esélyét jelentő beavatkozást felajánlotta, ezt azonban a felperes elutasította.

Mindezeknek a bizonyítékoknak az alapján a jogerős ítéletben a bíróság megalapozottan állapította meg, hogy a felperes egyik elváltozás esetében sem tudott bizonyítani olyan orvosi mulasztást, amelyek azzal okozati összefüggésben állna, így az alperes kártérítő felelőssége nem volt megállapítható. Az alperes kimentésére vonatkozó külön bizonyítást ezért a bíróságnak nem is kellett lefolytatnia, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azonban az is megállapítható, hogy a felperest terhelő bizonyítási kötelezettség teljesülése esetén az alperes kimentése sikeres lenne, mert az elvárható gondosságot tanúsította.

Nem vitás, hogy az orvosi dokumentumok egy része nem állt rendelkezésre, ugyanakkor a kontrollvizsgálatok elvégzésének megtörténte igazolt, azt a felperes nem is vitatta. Éppen ezek során észlelték, hogy milyen változtatások szükségesek, amelyek részben meg is történtek.

Önmagában az a tény, hogy a felperes eltérő százalékos mértékű munkaképesség-csökkenést megállapító orvosszakértői véleményt csatolt, a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő kiegészített szakvéleményét nem teszi aggályossá, mert az ellentmondás csak látszólagos. A rokkantnyugdíj megállapítása alapjául szolgáló orvosi szakvélemény teljes körű, más szempontú és az összszerkezeti állapot értékelésén alapul. Az eltérésnek pedig csak akkor lenne lényegi jelentősége, ha a hibás orvosi kezelés - műtét - miatt kialakult munkaképesség-csökkenésről lenne szó.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okok miatt nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. Az alperesnek a felülvizsgálati eljárásban költsége nem merült fel, ezért erről rendelkezni nem kellett. A felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját a Legfelsőbb Bíróság a módosított 7/2002. (III.30.) IM rendelet 5. §-ának (2) bekezdése alapján állapította meg, amelyet a rendelet 5. §-ának (3) bekezdése az állam visel, a díj kiutalásának érdekében pedig a határozatot megküldi a Gazdasági Hivatalnak. A felperes költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2008. május 28.

Dr. Havasi Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Udvary Katalin s.k.
előadó bíró, Dr. Besenyeiné dr. Varga Katalin s.k. bíró